

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. spol. s r. o.**, zastoupený JUDr. Zdeňkem Novákem, advokátem se sídlem Přerov, Čechova 2, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 152/2004 - 28,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Zdeňka Nováka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 1075 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí, (přesněji: ústředního ředitele České obchodní inspekce), ze dne 17. 5. 2004, č. j. 2387/3100/2003/2004/Vo/Št, jímž bylo podle ustanovení § 53 - § 61 tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu O., ze dne 11. 2. 2004, č. j. 10339-31/03/Ma. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), uložena pokuta 1000 Kč za porušení povinností při prodeji výrobků a poskytování služeb podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) a § 15 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když

konstatuje, že se neztotožňuje s právními názory městského soudu v této věci a tvrdí, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení a je proto nezákonný.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že vychází jednak z právní úpravy zákona o ochraně spotřebitele, kdy ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) obsahuje definici prodávajícího (prodávajícím se rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby). Dále pak připomíná § 16 obchodního zákoníku, který doslova říká, že podnikatele zavazuje i jednání jiné osoby v jeho provozovně, nemohla-li třetí osoba vědět, že jednající osoba k tomu není oprávněna. Pokud se tedy dle stěžovatele někdo chová v podnikatelově provozovně jako jím pověřená kompetentní osoba, chrání se důvěra zákazníka bez zřetele na to, byla-li tato osoba podnikatelem k výkonu určité činnosti pověřena, či nikoliv. Proávající by se jinak zbavoval své objektivní odpovědnosti, které se nemůže zbavit ani doložením pracovní smlouvy se zaměstnancem na jinou pracovní činnost. Třetí osoby, resp. stěžovatel, jenž při své kontrolní činnosti simuluje nákup spotřebitele, není povinen zkoumat, zda pod uvedeným obchodním jménem nejedná neoprávněná osoba. Stěžovatel shrnuje, že i spisovým materiálem bylo prokázáno, že vedoucí prodejního stánku byl v době kontroly zaměstnancem žalobce, který je proto plně odpovědný za porušení povinností stanovených zákonem na ochranu spotřebitele; porušení pracovních povinností zaměstnancem musí řešit v rámci svých pracovních právních vztahů.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje kasační stížnosti vyhovět a napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a vrátit mu věc k novému projednání.

III.

Žalobce ve svém stručném vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že považuje shora uvedené rozhodnutí městského soudu za věcně správné a zákonné a ke stížným námitkám nemá potřebu se podrobněji vyjadřovat.

IV.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že ústřední ředitel České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) shora označeným rozhodnutím ze dne 17. 5. 2004 zamítl odvolání žalobce proti shora citovanému rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu O. ze dne 11. 2. 2004 o uložení pokuty ve výši 1000 Kč za porušení povinností stanovených § 3 odst. 1 písm. c) a § 15 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán I. stupně v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že dne 6. 9. 2003 provedli jeho pracovníci kontrolu stánku s občerstvením, označeného „O., P., spol. s r.o.“, umístěného na ulici B. v D. n. M. Při kontrolní konzumaci bylo zjištěno porušení ustanovení § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť obsluhující Ž. S. nebyla schopna pracovníkům stěžovatele ověřit hmotnost zakoupené grilované klobásy za 25 Kč. Na jejich dotaz reagovala pouze sdělením, že za 25 Kč obdrží 100g tohoto výrobku. Provozovna nebyla vybavena žádným úředně ověřeným měřidlem a ani jiným vhodným způsobem nebyla prodávající schopna překontrolovat správnost údaje o hmotnosti výrobku. V citovaném rozhodnutí je konečně uvedeno, že správní orgán se nemůže zabývat otázkou, zda zaměstnanec žalobce, pan E. S., provozoval předmětný stánek v den kontroly s jeho zmocněním či bez žalobcova pověření. Z hlediska ochrany spotřebitele je prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby, kontrolní nákup byl zaznamenán v kontrolním protokolu a prodávající proto nese za výše popsany správní delikt objektivní odpovědnost, z níž se nemůže vyvinit.

Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu dále seznal, že žalobce byl po provedené kontrole správním orgánem vyzván k podání písemných námitek proti kontrolnímu protokolu, což prostřednictvím svého právního zástupce učinil dne 8. 10. 2003. Ve svém stanovisku uvedl, že žádné námitky podat nemůže, neboť popsaná kontrola nebyla provedena v jeho provozovně, když firma P. spol. s r.o. žádné občerstvení ani ve formě stánkového prodeje v D. n. M. neprovozuje a neprovozovala. V kontrolním protokole zmiňovaný vedoucí této provozovny pan E. S. u žalobce žádnou takovou funkci nezastával ani nezastává a předmětného dne nebyl zmocněn či pověřen k provozování hostinské činnosti. V případě pana S. se tedy jednalo o jeho soukromou aktivitu, nevykonávanou v rámci podnikatelské činnosti žalobce.

Pracovník správního orgánu I. stupně P. Ž. ve vnitřním sdělení uvedl, že jím prováděné kontrole dne 6. 9. 2003 byl přítomen pan E. S., který se označil za vedoucího prodejního stánku s tím, že má na starost provozování hostinské činnosti, a na žádost předložil fotokopii výpisu z obchodního rejstříku firmy P. spol. s r. o. Jmenovaný pracovník ve svém sdělení dodal, že dle jeho názoru není pracovník ČOI povinen zjišťovat, zda je zaměstnanec pověřen k provádění kontrolované podnikatelské činnosti a jestliže je zaměstnancem žalobce, je za jeho jednání odpovědný on. Fakt, že je pan E. S. zaměstnancem žalobce, si správní orgán I. stupně ověřil v telefonickém rozhovoru s pracovnící žalobce.

Na základě shora popsaného interního sdělení zaslal správní orgán I. stupně žalobci krátkou odpověď v tom smyslu, že dle zákona o ochraně spotřebitele je kontrolovanou osobou vždy podnikatel bez ohledu na to, zda je osobou fyzickou či právnickou, a ten nese odpovědnost za své zaměstnance. Žalobce nepopřel, že E. S. je jeho zaměstnancem.

Se žalobcem bylo následně zahájeno správní řízení ve věci vydání rozhodnutí o uložení pokuty dle ust. § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V tomto vyrozumění stěžovatel reagoval na stanovisko žalobce k podání případných námitek a zopakoval, že pan S. se při kontrole prokázal výpisem z obchodního rejstříku znějícím na firmu P. spol. s r. o. a současně byla kontrolovaná provozovna takto i označena, z čehož vyplývá, že dotčený prodejní stánek byl provozován žalobcem.

Žalobce reagoval svým vyjádřením ze dne 2. 1. 2004, v němž opětovně konstatoval, že pan E. S. je sice jeho zaměstnancem, ovšem s pracovním zařazením „obsluha bowlingových strojů a údržba bowlingové haly s příslušenstvím“. Tuto skutečnost doložil také fotokopii pracovní smlouvy. Dodal, že předložení fotokopie výpisu z obchodního rejstříku, kterou si může zajistit kdokoliv, nemůže zakládat povinnosti a odpovědnost ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele a navrhl provést důkaz výslechem pana E. S.

Správní orgán I. stupně poté prodloužil lhůtu k vydání rozhodnutí ve správním řízení a požádal obecní úřad v D. n. M. o zaslání kopie dokladu o zaplacení poplatku za prodejní místo při pouti konané dne 6. 9. 2003. Po jejím obdržení zaslal E. S. výzvu k písemnému vysvětlení ke kontrole provedené dne 6. 9. 2003 na stánku s občerstvením označeným P. spol. s r. o., a aby objasnil, zda byl touto právnickou osobou pověřen k provozování uvedeného prodejního stánku. Z úředního záznamu plyne, že zaměstnanec P. Ž. se dvakrát pokusil telefonicky pana E. S. kontaktovat, nicméně neúspěšně; pracovnící žalobce bylo navíc údajně sděleno, že pan S. už u něj nepracuje.

Dne 11. 2. 2004 vydal stěžovatel rozhodnutí pod č. j. 10339-31/03/Ma o uložení pokuty ve výši 1000 Kč žalobci za porušení povinností stanovených v § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které odůvodnil zejména tím, že ze strany regionálního inspektorátu ČOI v O. nebylo žádným způsobem přihlédnuto k námitce uplatňované v průběhu celého řízení, a sice, že žalobce nebyl v žádném případě v postavení prodávajícího podnikatele ve smyslu ust. § 612 občanského zákoníku, stejně jako podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Zopakoval dále svá tvrzení obsažená již v předchozích podáních a nadto konstatoval, že dle jeho názoru se správní orgán v řízení o uložení pokuty neřídil ustanoveními správního řádu, když nerespektoval jeho ust. § 3 odst. 1 a 4, která zakotvují zejména procesní stránku zásady zákonnosti, stejně jako zásadu objektivní materiální pravdy, jež představuje pro správní orgány povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a získat dostatečný rozsah údajů a informací důležitých pro jeho posouzení. V odůvodnění svého rozhodnutí pak musí správní orgán uvést skutečnosti, které byly podkladem pro jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl při jejich hodnocení veden; mělo by v něm být reagováno na všechny návrhy účastníků v řízení učiněné, stejně jako by v něm měl být vyličen skutkový stav, na který se správní orgán odvolává.

Žalobce své odvolání uzavírá konstatováním, že z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí nelze zjistit, z jakého důvodu správní orgán neprovedl důkaz žalobcem navržený, a sice důkaz výsledkem pana E. S. Správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům a ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění, což ovšem stěžovatel neudělal. Proto žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Ústřední ředitel ČOI shora citovaným rozhodnutím ze dne 17. 5. 2006 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Kromě již shora popsanych skutečností je v tomto rozhodnutí uvedeno, že porušení citovaného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele bylo žalobci spolehlivě prokázáno, jeho odpovědnost za popsany správní delikt zaměstnance je objektivní a že dle výpisu z obchodního rejstříku má žalobce mj. za předmět podnikání zapsanu hostinskou činnost. Podotkl, že správní orgán není oprávněn vstupovat do pracovně právních vztahů kontrolovaných osob a řešit porušení stanovených povinností ze strany zaměstnanců. Neztotožňuje se také s tvrzením žalobce, že byl skutečný stav věci nedostatečně zjištěn, když orgán prvního stupně vyzval dotčeného zaměstnance k podání písemného vysvětlení. Tato výzva byla panu S. doručena, nicméně na ni nebylo reagováno. Stěžovatel proto považoval v odvolání uváděné důvody a skutečnosti za účelové, právně i fakticky bezvýznamné a ztotožnil se s právní kvalifikací jednání i s výší pokuty tak, jak rozhodl správní orgán I. stupně.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když především uvedl, že ze zákona na ochranu spotřebitele lze vyvodit, že prodávající podnikatel nese objektivní odpovědnost za případné porušení povinností stanovených tímto zákonem. Podmínkou pro uložení sankce je však nesporné zjištění, že k porušení takto zákonem uložené povinnosti došlo, a který podnikatel se ho dopustil. Městský soud měl za to, že v projednávané věci nebylo dostatečně a spolehlivě zjištěno, že odpovědnost za předmětné porušení povinnosti podle ust. § 3 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele nese právě žalobce. Je nesporné, že právnická osoba činí

své úkony navenek prostřednictvím osob fyzických, tedy i svých zaměstnanců, nicméně zaměstnavatel nenese absolutní odpovědnost za veškeré počínání svých zaměstnanců, což platí především ve vztazích dle veřejného práva, neboť nelze nikoho státní mocí sankcionovat za porušení právních povinností jinou osobou.

Soud měl za to, že v projednávané věci nebyly odstraněny zjevné pochybnosti o tom, zda pan S. jednal v inkriminovaný den jako zaměstnanec žalobce, tedy v souladu se svou pracovní smlouvou či dle pokynů nebo se souhlasem žalobce. Stěžovatel ve svém rozhodnutí nevyhodnotil zjištění ohledně zaplacení poplatku za prodejní místo ani nerealizoval opakovaně navrhovaný důkaz výsledkem svědka. Dle názoru soudu musí orgány stěžovatele objasnit, zda konkrétní osoba v určité situaci jednala právě jako zaměstnanec konkrétního podnikatele anebo nikoliv.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (resp. v jejím doplnění) stížnostní důvod spočívající v tvrzené nezákonnosti při nesprávném posouzení relevantní právní otázky v předcházejícím řízení. Právě tímto směrem proto zdejší soud upřel svoji další pozornost. O nezákonnost by se přitom jednalo tehdy, jestliže by městský soud aplikoval na zjištěnou skutkovou situaci nesprávné zákonné ustanovení (příp. by opomenul aplikaci některých ustanovení dalších), anebo by sice vycházel z relevantních zákonných ustanovení, nicméně jejich výklad by odporoval běžným interpretačním metodám (teleologická, systematická, logická, gramatická apod.). Z obsahu kasační stížnosti je přitom patrné, že stěžovatel namítá v pořadí druhou uvedenou možnost, tzn. nesprávnost aplikace citovaných zákonných ustanovení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval hlavní stížnostní námitkou, a sice stěžovatelovým tvrzením, že prodávající podnikatel (resp. zaměstnavatel) má objektivní odpovědnost za porušení povinností stanovených zákonem na ochranu spotřebitele, a to i v případě porušení povinností jeho zaměstnancem. Nejvyšší správní soud proto připomněl, že se v minulosti opakovaně vyjadřoval k právní otázce objektivní odpovědnosti organizace (právnícké osoby) za porušení právních povinností. Například ve svém rozsudku ze dne 15. 6. 2004, sp. zn. 4 As 4/2003 (na který pro stručnost v plném rozsahu odkazuje – viz www.nssoud.cz) konstatoval, že: „...odpovědnost organizace (právnícké osoby) je odpovědností objektivní, což znamená, že subjekt odpovídá za porušení právních povinností zásadně bez ohledu na zavinění. Podle právní teorie je konstrukce odpovědnosti bez zavinění odůvodňována teoretickými i praktickými důvody. Zjišťování a dokazování zavinění v situaci, kdy porušení povinností právníckou osobou je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, je velmi obtížné, a otázka podílu jednotlivců na protiprávním jednání je problematičtější. Z tohoto pohledu je třeba přistupovat k posouzení projednávané věci, kdy pro řízení o uložení pokuty za správní delikt právnícké osoby není tedy podstatný podíl jednotlivých pracovníků organizace na vzniku protiprávního jednání, ale zjištění samotného protiprávního jednání (protiprávního stavu).“

Také v dalším rozsudku ze dne 27. 1. 2004, sp. zn. 3 As 3/2003 (tamtéž), týkajícím se celního deliktu, kterého se dopustil zaměstnanec právnícké osoby tím, že nesprávně vyplnil celní deklaraci, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „odpovědnost právníckých osob a fyzických

osob vystupujících jako podnikatelé je v celním zákoně založena tak, že tyto subjekty odpovídají za porušení právních povinností bez ohledu na zavinění. Je tomu tak z praktických důvodů ve snaze zjednodušit postavení celních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, tak jak to ostatně namítal i žalobce, by totiž bylo velmi obtížné a zdlouhavé. Proto je právní úprava celních deliktů založena na objektivní odpovědnosti za výsledek, na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona.“

V neposlední řadě odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 11. 1994, sp. zn. 6 A 12/94 - 16, kdy se také tento soud vyjadřoval k otázce odpovědnosti zaměstnavatele a mj. prohlásil: „*Správní úřad se při rozhodování o povinnosti právnické osoby platit sankci za správní delikt v oboru práva veřejného (tzv. odpovědnost za správní delikt) řídí - nestanoví-li zákon výslovně něco jiného - obdobnými principy jako soud v oboru práva soukromého při rozhodování o jejich obecné odpovědnosti za škodu. Základním předpokladem pro uložení sankce tak bude zejména skutečnost, že poškození nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo provozní činností právnické osoby, nebo tehdy, jestliže tento důvod vznikl při činnosti právnické osoby jednáním nebo opomenutím osob, které právnická osoba k této činnosti použila. Odpovědnost za správní delikt má objektivní a nikoli absolutní charakter; nejde tedy o odpovědnost za zavinění, ale ani o odpovědnost za výsledek.“*

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že správní postih právnických osob obecně představuje pro správní orgány jisté „ulehčení“, neboť tyto zpravidla místo vyhledávání určité konkrétní fyzické osoby odpovědné za protiprávní jednání ve zpravidla složitých vnitřních vztazích právnické osoby uplatňují sankci vůči právnické osobě jako takové, a ta má obvykle sama možnost postihnout odpovědného pracovníka podle pracovně právních předpisů, za snadnějších podmínek a při daleko větší znalosti věci (srov. k tomu P. Průcha: *Kapitoly ze správního práva XVII. – Správní právo trestní*, ASPI, Praha 2003).

Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že v posuzovaném případě je třeba vzít v úvahu také okolnosti, za kterých k porušení zákona na ochranu spotřebitele došlo, a nelze bez dalšího přijmout argumentaci objektivní odpovědností podnikatele-zaměstnavatele. Proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval důvodem, pro který zrušil rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce městský soud a dal za pravdu žalobci, když se shodl s jeho žalobní námitkou, že v projednávané věci nebyl dostatečně určitě a spolehlivě zjištěn skutkový stav. Městský soud totiž stěžovateli (žalovanému) zejména vytkl, že správní orgán I. stupně sice učinil zjištění ohledně zaplacení poplatku za prodejní místo, avšak ve svém rozhodnutí je nijak nevyhodnotil. Dále pak uvedl, že z rozhodnutí dotčeného správního orgánu nebylo jasné, proč nebyl realizován žalobcův důkazní návrh, tedy výslech svědka.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle ustanovení § 3, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány jsou také povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

V návaznosti na výše uvedené zkoumal proto také Nejvyšší správní soud, zda stěžovatel ve správním řízení o uložení pokuty vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a shledal, obdobně jako městský soud, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s několika skutečnostmi zásadního významu. Především, Inspektorát ČOI v O. v rámci svého řízení požádal dne 12. 1. 2004 Obecní úřad v D. n. M. o zaslání kopie dokladu o zaplacení poplatku za prodejní místo na pouti konané v této obci a o sdělení, zda jej zaplatil pan E. S. či firma P., spol. s r. o. Kopie stvrzenky je ve správním spise založena, aniž by ovšem vzal správní orgán I. stupně skutečnosti z ní plynoucí jakkoliv v úvahu. Lze tak uzavřít, že se správní orgány ve vydaných rozhodnutích dopustily tzv. opomenutého důkazu, když se nikterak nevypořádaly se zmíněnou stvrzenkou o zaplacení poplatku za prodejní místo, a také nebyl proveden výslech navrženého svědka E. S., k čemuž odvolací orgán toliko uvedl, že tato osoba byla písemně vyzvána k podání písemného vysvětlení, které však neposkytl, přičemž však nebyly využity všechny procesní prostředky k vytěžení tohoto svědka. Tímto opomenutím bylo správní řízení zásadním způsobem poznamenáno a závěr městského soudu o tom, že nebyly odstraněny zjevné pochybnosti o tom, zda E. S. v dotčený den skutečně jednal v pozici zaměstnance žalobce, proto považuje Nejvyšší správní soud za správný a za plně souladný s obsahem správního spisu.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje rovněž na to, že dle ustanovení § 14 zákona č. 64/1998 Sb., o České obchodní inspekci, má Česká obchodní inspekce povinnost oznamovat zjištění závažného porušení podmínek stanovených pro výkon činností uvedených v § 2 odst. 1 tohoto zákona bez zbytečného odkladu příslušnému živnostenskému úřadu. Pokud tedy některé zjištěné skutečnosti (zmíněná stvrzenka obecního úřadu, vyjádření žalobce, zasláná kopie pracovní smlouvy pana S., přítomnost dalšího rodinného příslušníka zaměstnance žalobce na prodejním stánku – obsluhující Ž. S.) naznačovaly, že pan E. S. v den kontroly prováděné pracovníkem správního orgánu I. stupně mohl provozovat prodejní stánek v D. n. M. jako soukromá osoba, bylo dle Nejvyššího správního soudu zcela na místě další šetření ze strany stěžovatele. Jestliže by totiž pan E. S. nebyl oprávněn k provozování této živnosti dle ustanovení § 10 zákona 374/2004 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), naplnil by zřejmě znaky skutkové podstaty přestupku na úseku podnikání dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za jehož spáchání lze uložit pokutu až 10 000 Kč. Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem městského soudu, že správní orgán se měl daleko důkladněji zabývat úlohou pana E. S. v daném případě, zejména si zajistit jeho svědeckou výpověď a prověřit jeho případnou deliktní odpovědnost. Jak vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 2 As 20/2006: „V sankčním řízení platí, že nelze vyvodit odpovědnost za spáchání přestupku nebo správního deliktu jinak než tím, že správní orgán zjistí spolehlivě skutkový stav a pochybení odpovědného subjektu postaví najisto. Opačný postup, kdy by subjekt správního řízení mohl být shledán odpovědným za naplnění skutkové podstaty přestupku či správního deliktu jen na základě formálních dedukcí a závěrů, by byl protiprávní a protiústavní, protože by popíral obecnou zásadu „in dubio pro reo“, která musí být respektována nejen v trestním, ale i ve správním řízení.“ Jinak řečeno, ze strany správního orgánu

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud ke stejnému závěru jako Městský soud v Praze, tedy že postupem stěžovatele ve správním řízení o uložení pokuty žalobci nebylo zjištění skutkového stavu k posouzení věci dostačující, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Co se týče nákladů řízení, dle § 60 odst. 1 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Vzhledem k tomu, že žalobce nevyčíslil jejich konkrétní výši ani nepožádal o jejich přiznání, určil soud odměnu

advokáta částkou 1000 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu